

Otomar Dvořák

KOUZELNÝ MEČ ABADDON

Michal

O t o m a r D v o ř á k

KOUZELNÝ MEČ ABADDON

Mohr

*Pro Pavlu a Majdu,
které mi hodně pomohly
při vymýšlení tohoto příběhu,
i když každá z nich
byla malá v jiné době.*

autor

*copyright © Machart s.r.o., 2003
cover and illustrations © Kameel Machart, 2003
ISBN 978-80-904318-3-6*

ZAČÍNÁ SE V JEDNÉ KNIHOVNĚ

Za dlouhých zimních večerů, kdy už se brzy stmívalo a v šeru poletovaly sněhové vločky, se ve starém domě na náměstí v Křivovrbčanech rozsvěcela veliká okna. Ve žlutém světle za těmi okny bylo vidět samé dlouhé police, šplhající jako podivné žebříky až někam ke stropu. Stály na nich knihy: tlusté i tenké, velké i malé, všechny očíslované a pěkně seřazené do dlouhých řad. A mohli jste tam zahlédnout i různé lidi, jak pomalu chodí kolem, čtou si názvy na hřbetech, občas některou z knih vyndají a zalistují v ní...

A jednoho večera stál pod tím velkým oknem malý chlapec. Jmenoval se Jan Kolesný, jenže tak mu nikdo neříkal. Volali na něj Kulišku; snad proto, že byl takový trochu kulaťoučký, nebo proto, že i v létě nejraději chodil v zeleném kulichu, o kterém tvrdil, že je to součást stopařského maskování. Kuliška jste totiž mohli často zastihnout, jak se někam plíží, vykukuje za rohem, mizí ve vysoké trávě nebo visí na větvi stromu... Jakmile v zahradách Křivovrbčan začaly zráť třešně, býval tam Jenda Kulišek dřív než špačci.

Ted' se ovšem veliké červené třešni začínal podobat jeho nos. Stáhl si kulicha víc přes uši, podupával, aby se zahřál, ale z místa se nehnul, jenom pořád koukal do toho okna.

„Co tu stojíš?“ zeptala se ho Pavla, velká holka ze čtvrté třídy.

„Jen tak,“ řekl Jenda.

„Ty se bojíš dovnitř, vid’?“

*„Pch! Já se ničeho nebojím! Já si jdu přečíst nějakou knížku!“
prohlásil Kulíšek a zamračil se, aby si snad nemyslela, že si z něj
bude dělat legraci.*

„A umíš číst?“ ptala se Pavla nedůvěřivě.

*„Samozřejmě! Chodím přece do školy!“ Jenže nepřiznal, že
teprve od září a že ještě neprobrali ani celou abecedu.*

*Pavla mu uvěřila a řekla: „Tak pojď se mnou. Já to tam znám,
chodím tam každou středu.“*

Vůbec ji nenapadlo, co se může stát.

*Ani knihovnici, starou paní učitelku Houštkovou, nic nena-
padlo. Ukázala Jendovi oddělení pro nejmenší čtenáře a nabídla
mu tam všelijaké obrázkové knížky a jednoduchá říkadla s velkými
písmeny.*

*Pavla se mezitím začetla do tlusté knihy o chovu koní. Koně
ji moc zajímali. Táta ji někdy doma škádlil, že i ty její věčně
rozčepýřené vlasy mu připomínají koňskou hřívu – a tak si je ra-
ději stahovala do dvou pevných culíků. Ve škole se zlobívala, když
na ni spolužáci pokřikovali Pavlasatka. To ale nebylo jen kvůli
hřívé vlasů; zkracovali tak její jméno Pavla Pavlasová. Ach jo,
povzdechla si. Raději na takové nepřijemnosti nemyslet! Lehla si
s koňskou knihou na koberec mezi policemi a zadívala se na ob-
rázek krásného bělouše. To byl její starý známý. Stačilo, když na
něj chvilku upírala oči – a namalovaný kuň začal ožívat. Pohodil
hlavou a z dálky jako by k Pavle dolehlo slabé zařhtání. Tak ji to
zaujalo, že na malého Jendu Kulíška dočista zapomněla...*

Jenže netrvalo dlouho a do knihovny vešla Jendova maminka.

„Není tu ten náš uličník?“

„Ale je,“ usmála se paní knihovnice Houštková, „tamhle si zrovna vybírá...“

Nedomluvila a překvapením zapomněla zavřít ústa.

Kulišek zmizel! Nebyl v žádné uličce mezi policemi, nebyl ani v koutě u kamen, ani ve skladišti starých knih – a odejít také nemohl; paní knihovnice měla svůj stolek hned vedle dveří.

Pouze Pavla si všimla, že pod polici pro větší děti leží na zemi nějaké knihy, přímo hromada knih, vrší se tam jedna přes druhou a všechny jsou otevřené. A hned ji napadlo, že Jenda chtěl všechno přečíst, ale protože ještě pořádně číst neumí, tak se v těch složitých příbězích ztratil a dočista zabloudil a zaručeně nenajde cestu zpátky. Písmenka byla na stránkách dokonale zpřeházená a zasmodrchaná, jak se jimi kurážný Kulišek prodíral jako nějakou trnitou houštinou. Jak se teď za ním dostat?

*Pavla přemýšlela, přemýšlela... No jistě, Jendovi chybí Abeceda! Ne nějaká obyčejná, jakou najdeme v každém slabikáři, ale kouzelná. Vypadá na první pohled úplně stejně, ale její tajemná písmena mají velikou moc. Je v nich totiž zakleta podoba všech možných i nemožných věcí. A protože Pavla už přečetla hodně pořádně tlustých knih, věděla, jak písmenka probouzet. Škoda, že právě teď neměla dost času na hledání těch nejvhodnějších. A vlastně ani nemohla tušit, která bude nejvíc potřebovat. Věděla, že začínat se má od začátku, a tak si z řádek knihy vybrala na dlaň písmena **A-B-C-D**. Každé z nich je jiné a každé k něčemu dobré. **A** je stříška, **B** má dvě bříška, **C** něco otvírá, **D** všechno zavírá...*

*Pro začátek je nejdůležitější **A**, protože je první. Je to vchod, vypadá trochu jako dveře. Nebo spíš staré zámecké okno. Proč by se nemohlo vlézt do pohádky oknem?*

*Pavla strčila trojici písmen do kapsy, prolezla skrz **A** – a než si paní knihovnice s Jendovou maminkou stačily něčeho všimnout, byla úplně jinde...*

K A P I T O L A

PRVNÍ

*O tom, co všechno Pavlu potkalo
ve strašidelném nočním lese*

Pavla stála na křižovatce tří cest v hustém lese. Jedna z cest byla uježděná od vozů a kolejemí tekly stříbrné stružky vody, druhá, travnatá, mizela v šípkovém houští jako v nějakém tunelu, třetí byla samý špičatý kámen a vymletá díra. Kudy se dát? Uprostřed křižovatky uviděla velice divný rozcestník: na dřevěném sloupku byly tři tabule ve tvaru lidské ruky s ukazujícím prstem a nápisem **A DÁL**. Takový ukazatel člověku moc neporadí, ale co jiného mohla Pavla čekat, když se rozhodla začít od **A**?

Nad temnými vrcholky stromů už vyšla hvězda Večernice. Brzy bude tma, a jak se pak vyznat v neznámém lese? Pavlu napadlo, že Kulíšek určitě lezl do houští, protože tenhle kulaťoučký mrňous se v okolí Křivovrbčan protáhl kdejakým trním, jen aby je prozkoumal. On je velký objevitel. Alespoň to o sobě tvrdí.

Opatrně nahlédla do tunelu z větví. Moc se jí tam nechtělo. Uvnitř bylo úplně černo, vonělo to odtamtud vlhkostí a plísni a blikala tam nějaká zelená světélka. Jistě se tam schovávají strašidla! Ale pak si přece jen dodala odvahy, nahlédla do houští znovu, a viděla, že jsou to jen světlušky.

A tak se sehnula. **A** šla.

Cestička se vinula chvíli z kopce a chvíli do kopce, napřed byla měkká, vystlaná trávou, mechem a listím, ale pak začala Pavla stále častěji zakopávat o vystouplé kořeny, o velké kameny, byly tu nějaké jámy, výmoly a příkopy, bahno jí začalo mlaskat pod nohama a v botách ucítila studené mokro.

„Jendóó!“ zavolala a ozvěna to po ní opakovala tak dlouho, až se Pavla začala bát, že probudila ve tmě nějakého neznámého tvora, který se jí teď vysmívá a opakuje každé její slovo. Podruhé se už zavolat neodvážila.

Les skutečně ožíval. Po obou stranách cesty se ozvalo šustění, škrabání, ťukání, pípání, drobné cupitání. Někde v dálce teskně zahoukala sova, těsně nad hlavou se jí kmitl netopýr.

„Au, au, dávej pozor!“ vyjekl tenký hlásek a zpod nohou jí vyběhlo něco mrňavého a zmizelo za nejbližším pařezem.

Teď teprve se Pavla doopravdy vyděla, protože pochopila, že tohle není obyčejný les, ale Černý pohádkový les. A chodit takovým lesem v noci není rozhodně žádná legrace. Potřebovala by alespoň někoho, koho by se mohla držet v té tmě za ruku. Přesto šla srdnatě dál. Když se nebál mrňous Kulíšek... I když, kdo ví. Třeba sedí někde ve tmě a brečí. Ale jakmile se u něj objeví Pavla, začne dělat hrdinu.

Pojednou si všimla, že mezi kmeny stromů probleskuje namodralá záře. Opatrně, po špičkách šla blíž, až na okraj malé mýtiny. To už také zaslechla zvláštní krásnou hudbu; znělo to, jako by vyzváněly spousty stříbrných zvonečků. Vysoko nad mýtinou stál měsíc a v trávě se blýskala rosa. A nad stébly, tak lehounce, že ani jednu krůpěj nesrazily, tančily průsvitné víly s dlouhatánskými vlasy plnými hvězd. Smály se a chytaly za ruce nějakého mládence. Pavlu v první chvíli napadlo, jestli to není Jenda – i když vážně pochybovala, že zrovna ten by se dal lákat k nějakému tancování.

Ale ne, tenhle byl tak ve věku jejího staršího bráchy, co je teď na vysoké škole, a byl oblečený starodávně: v takových úzkých punčocháčích a vyšívaném kabátě, přepásaném širokým opaskem, u kterého mu v pochvě visel krátký meč. A na hlavě měl baret se sokolím pérem. A dlouhé kudrnaté blond vlasy. A modré oči. No, zkrátka úplný fešák! Pavle bylo hned jasné, že je to nějaký princ. A také si všimla, že s těmi vílami tančí nějak neochotně, že už nemůže, potácí se a zakopává, zatímco víly se chichotají stříbrnými hlásky a roztácejí ho stále rychleji. Začala uvažovat o tom, že zase opatrně vycouvá, aby nerušila, protože maminka ji vždycky nabádala, že se nemá plést do zábav dospělých. Jenže právě v té chvíli na ni přišlo nezadržitelné nutkání ke kýchnutí (to tím mokrem v botách!). A Pavla kýchla tak mocně, že se to rozlehlo celým paloukem, tráva se otrásla a krůpěje rosy se s poplašeným cinkotem sesypaly dolů, hudba rázem umlkla a víly se proměnily v mlhu, která se rozplynula v měsíčních paprscích...

Princ zůstal omámeně stát uprostřed louky.

„Děkuji ti, neznámá čarodějko,“ řekl, když konečně popadl dech. „Nebýt tebe, utancovaly by mě k smrti. Čím se ti mohu odměnit?“

Pavla se přece jen trochu styděla (s princem člověk nemluví každý den). „Kdybyste, pane princí...“

„Říkej mi Richarde,“ pravil princ.

„Těší mě, já jsem Pavla. Tak kdybyste třeba mohl, Richarde...“

„A tykej mi, Pavlo.“

To už se Pavla i začervenala. Ještě že to ve tmě nebylo vidět.

„Kdybys mohl, Richarde... Hledám jednoho malého kluka, určitě tu někde zabloudil a teď se bojí... a já už skoro také... pokud máš chvilku čas...“

„Ale samozřejmě,“ usmál se Richard, „dva jsou vždycky více než jeden a čtyři oči víc vidí. Já měl zrovna namířeno tamhle k té skalce na druhé straně palouku. Chtěl jsem vy-
lézt nahoru a trochu se rozhlédnout, protože mám dojem, že jsem také překročil bludný kořen a chodím pořád v zakletém kruhu. Jenže jsem zapomněl, že je právě úplňková noc, a za takových nocí se má člověk vyhýbat mýtinám, břízám, studánkám a lesním jezírkům, protože ta místa mají v moci víly. Ty jsi jejich kouzlo zlomila, sem se vrátí teprve, až měsíc znovu naroste. Pojď, vyšplháme tam nahoru!“

Přeběhli společně louku a ocitli se na úpatí temné skály; vlastně to byla hromada obrovských balvanů pokrytých mechem. V puklinách rostly křivolaké břízky. Richard lezl napřed; kde byly stupně příliš vysoké, podával Pavle ruku. Netrvalo dlouho a byli nahoře.

Výš už byl jen měsíc, schovávající se chvílemi za mraky, a spousta pomrkávajících hvězdiček. Těžko říct, jestli jich bylo víc než stromů, které šuměly hluboko pod skálou jako nekonečné temné moře. Pavla si zrovna pomyslela, že ten Černý les je docela krásný, když vtom se odněkud zdola ozval příšerný kvákavý chechtot. Pavla vyjekla a vši silou zmáčkla Richardovu ruku.

„Neboj se,“ řekl princ, „to byl jen hejkal. Straší lidi, ale nikomu neublíží. Jsou horší věci v Černém lese...“

Najednou si něčeho povšiml na vedlejším výstupku skály. Přeskočil puklinu a sehnul se nad podivnou zídou z plochých kamenů. Musela tady stát už velice dávno, protože byla rozvalená, porostlá mechem a skoro se ztrácela pod ostružinovým houštím, které se na ní zachytilo dráčky trnů. Richard se pokusil odhrnout pichlavé větve stranou, a když to nešlo rukou, vytáhl meč a začal je nedočkavě osékat.

Na Pavlu jako by dočista zapomněl. Vydala se tedy za ním. „Co to tu máš?“

„To je neuvěřitelné,“ mumlal si Richard sám pro sebe, „skutečně neuvěřitelné...“ Odsekl poslední šlahoun a v měsíčním světle se objevily rozpadlé zbytky nějaké kulaté věže.

„Hrad!“ zvolala Pavla překvapeně.

„A ne jen tak ledajaký!“ usmál se Richard. „Vsadil bych se, že jsou to zbytky Temnohradu. Říká se, že stával někde uprostřed Černého lesa. Kdysi dávno si ho postavil loupeživý rytíř Rudovous. Ve sklepích pod ním prý ukryl obrovské poklady. Ale chtěl ještě víc, a tak vyzvěděl od jednoho kouzelníka, jak přivolat na pomoc čerty. Pravda, čerti přišli, ale jen proto, aby zlého loupežníka odnesli rovnou do pekel. Hrad se pak rozpadl a lidé na něj zapomněli. A my jsme ho teď docela náhodou našli, i když vůbec nehledáme poklady. A možná, že právě proto. Ty hledáš svého přítele,

OBSAH

Začíná se v jedné knihovně.....	3
kapitola první	
O tom, co všechno Pavlu potkalo ve strašidelném nočním lese.....	7
kapitola druhá	
O dračí hrozbě a záhadném rytíři v černém brnění.....	23
kapitola třetí	
O tom, jak Pavla vymyslela únos princezny a Richard předvedl své šermířské umění.....	45
kapitola čtvrtá	
O tom, jak unikli polednici a Pavla se dozvěděla trpasličí tajemství	57
kapitola pátá	
O velkém plížení k Medvědí hoře	69
kapitola šestá	
O tom, jak nešťastně skončilo pojídání medových placek a jak Pavla musela vyslechnout strašlivou loupežnickou píseň	83
kapitola sedmá	
O tom, jak Pavla chystala oběd pro loupežníky a při vaření ji rušili podivní hosté.....	95
kapitola osmá	
O kouzlech skalních duchů a tajemném nápisu na meči Abaddonu	105

kapitola devátá	
O tom, jak se Jenda Kulíšek stal generálem Zkamenělého vojska.....	119
kapitola desátá	
O tom, jak Pavla prozkoumala vodníkovu domácnost	135
kapitola jedenáctá	
O útěku před mluvícími Havrany a opětném setkání s Gorrem	151
kapitola dvanáctá	
O tom, jak je obtížné lézt ve tmě po horách a bojovat s Vlkodlaky	167
kapitola třináctá	
O návštěvě v říši permoníků a důmyslném plánu k osvobození zajatců	179
kapitola čtrnáctá	
O pasti nastražené čarodějem Duchomorem a hrdinném zápasu s drakem	189
kapitola patnáctá	
O tom, co se skrývalo za tisícerymi dveřmi Staré věže	205
Končí se zase v jedné knihovně.....	220
Představení autorů	224
Pravidla hry – Hledání Abaddonu	228

„Dobrodružný pohádkový příběh tolkienovského typu začíná v jedné knihovně, kde se kurážný prvňáček Jenda Kulíšek pustí do četby složitého pohádkového příběhu. Nezná ještě celou abecedu a tak se stane, že v příběhu zabloudí. Jeho starší kamarádka Pavla řečená Pavlasatka se ho vydá hledat a na cestu si vezme hrst mocných písmen. V pohádkovém světě se setká s princem Richardem a společně se pak ocitají na křižovatce tajemných cest v nočním lese. Hrdinové příběhu zažívají nespočetná dobrodružství na cestě za mocným mečem Abaddonem a při šarvátkách se záhudnými tvory pohádkových příběhů...

Důmyslně konstruované schéma knihy nepomáhá rozvoji tvůrčí fantazie, díky přiložené společenské hře pak zábavnou formou rozšiřuje kombinační schopnosti a dětskou slovní zásobu.“

...A NAVÍC
VELKÁ
STOLNÍ HRA
V TIŠTĚNÉ KNIZE

ISBN 978-80-904318-3-6

